

Ordbild blir hednisk besvärjelse

KONST

Jan-Anders Eriksson är norrbottning och hans konst bekräftar alla mina schabloner om norrbottningar. Han

är in absurdum lågmäld, hans landskap är vida, tysta och mörka. Där finns stora, avvissande trähus som endast anas i månljuset under den halvårslånga natten. Någon enstaka människa skymtar fram då och då, men som sörlänning lär man aldrig komma dem nära.

När Jan-Anders Eriksson presenterat sig för dansk publik i ett par nordiska samlingsutställningar har han gjort det genom att skriva ner en mängd Ortsnamn från sitt landskap. Det blir till en lång konkretistisk dikt där varje ord (ort) doftar mustig exotism. Effekten är stor nog för en svensk; den danska publiken måste läsa ramsan som en hednisk besvärjelse.

På samma sätt är det med

Nordiskt mörker. *Nattavaara station, emalj av Jan-Anders Eriksson.*

Erikssons målningar och emaljer. Lever man sig in i norra Norrland så intensivt som Jan-Anders Eriksson blir man inte bara exotisk i resten av världen, man framstår också som mystiker. Och nog är han mycket av en bildkonstens nåjd. I måleriet närmar han sig surrealismens halvt drömda verkligheter – i emaljerna är han realist, men så knapp i sitt uttryck att käns-

lan av överklighet blir nästan densamma. I båda fallen betonar han ordlösheten och tystnaden, han laddar sina bilder med det outtalade.

Jan-Anders Erikssons bildskapande är inte oproblematiskt. Man kan tycka att han lätt hamnar i en jargong, blir sin egen epigon. Han har lärt sig vilka grepp som ger bäst effekt, vilken färgskala som passar hans berättarteknik och att högglansen i finishen skapar den rätta spänningen mellan yta och innehåll.

Bara som antydningar finns viljan till något mer utmanande, överraskande. Det är de avvikelserna som gör mig nyfiken på hans konsts vidare öden.

Crispin Ahlström

Jan-Anders Eriksson
Galleri Majnabbe
Pågår t o m 1.11